ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄρνησις.

Στὴ Ρωσία, ἕνας εὐγενὴς δημοσίευσε σὲ μιὰν ἐφημερίδα τὴν ἀ-όλουθη ἀγγελία :

«Ἀναχωρῶν διὰ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην, ἀναζητῶ ἕνα κύριον νέον, κομψὸν καὶ γνώστην τῆς Γαλλικῆς καὶ τῆς Ἀγγλικῆς»

Μόλις κυκλοφόρησε ἡ ἐφημερίδα, ἕνας γέρος Ἑβραῖος παρουσιάζεται στὸ σπίτι τοῦ εὐγενοῦς καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ μιλήσῃ ἐπειγόντως. Ὁ θυρωρὸς τὸν ἐμποδίζει νὰ μπῇ.

— Πὲς στὸν κύριό σου, πὼς ἔχω νὰ τοῦ πῶ κάτι τι σπουδαῖο.

Ὁ θυρωρὸς πηγαίνει στὸν κύριό του καὶ σὲ λίγο γυρίζει καὶ ὁδηγεῖ μέσα τὸν Ἑβραῖο.

— Κύριε, εἶδα τὴν ἀγγελία σας στὴν ἐφημερίδα... Ὅπως βλέπετε, δὲν εἶμαι οὔτε νέος, οὔτε κομψός. Καὶ πρέπει νὰ προσθέσω πὼς δὲ γνωρίζω οὔτε τὴ Γαλλική, οὔτε τὴν Ἀγγλική.

— Μὰ τότε, τί θέλετε ;

— Ἤρθα ἁπλῶς νὰ σᾶς πῶ, πῶς δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ τὴ θέσι ποὺ προσφέρετε.

Μιὰ καλὴ σύστασι.

— Καλημέρα, Λαμπέρ !

— Καλημέρα, Μάγερ.

— Οἱ δουλειές ; Καλά ;

— Δόξα τῷ Θεῷ. Κ' οἱ δικές σου ;

— Οἱ δικές μου, ὄχι καὶ τόσο καλά, μὰ θὰ διορθωθοῦν... Ξέρεις, πῶς μοῦ ζήτησαν χθὲς πληροφορίας γιὰ σένα ;

— Ἄ ! Ἀλήθεια ;

— Ναί. Ὑπόθεσε πῶς ἀπάντησα : «Ὁ Λαμπὲρ εἶναι ἕνας πολὺ τίμιος ἄνθρωπος, ἔχει σπουδαία θέσι στὸ Χρηματιστήριο, ἔχει μεγάλη περιουσία, ξοδεύει τοὐλάχιστον διακόσες χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο». Τί θἄλεγες ;

— Θἄλεγα : «Μάγερ, εἶσαι πολὺ καλὸς κ' εὐγενικὸς γιὰ μένα, μὰ εἶσαι λιγάκι ὑπερβολικός...» Μὰ σὲ ποιὸν ἔδοσες αὐτὲς τὶς πληροφορίες ;

— Σ' ἕναν Ἐλεγκτὴ τῶν Φόρων, Λαμπέρ.

Τὸ χρῆμα κ' ἡ πεῖρα

Ὁ Λεβῆ κι' ὁ Σολωμὼν ἀνοίγουν μαζὶ ἕνα σαράφικο. Ἕνας κοινὸς φίλος, ὁ Μάγερ, συναντᾷ τὸ Λεβῆ.

— Μὰ πές μου, Λεβῆ, φαίνεσαι πολὺ χαρούμενος. Μήπως σοῦπεσε καμμιὰ κληρονομιά ;

— Ὄχι.

— Τότε ;

— Συντρόφεψα μὲ τὸ Σολομών, κι' ἀνοίξαμε μαζὶ ἕνα σαράφικο.

— Μὰ αὐτὸς εἶνε πλούσιος. Ἐσύ ;

— Ἐγώ, δὲν εἶμαι. Μά, νὰ σοῦ πῶ : σήμερα, αὐτὸς ἔχει τὸ χρῆμα, κ' ἐγὼ τὴν πεῖρα. Σ' ἕνα χρόνο, ἐγὼ θἄχω τὸ χρῆμα, κι' αὐτὸς τὴν πεῖρα.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

ΣΑΤΥΡΑΙ

ΚΑΙ... ΣΙΒΑ !

Καπαμᾶς ὁ παντοπώλης, ἀποκτήσας θυγατέρα,
ἔτρεξε στὸ Δημαρχεῖον
ἵνα τὸ μικρὸν παιδίον
Καταγράψῃ στὰ μητρῶα καὶ σημάνῃ τὸν πατέρα.

Εἶτα ὅτε κατεγράφη τῆς μικρᾶς ἡ γενεθλία
ὤφειλε νὰ ὑπογράψῃ,
ἀλλ' ἀντὶ ἁπλῶς νὰ γράψῃ
Τῶνομα του, ὑπογράφει:—«*Καπαμᾶς καὶ Συντροφία*»!

Δ. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΑΘΗΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Ὁ γνωστὸς τοπειογράφος Σίρμερ, ὁ ἀποθανὼν τὸ 1886, ἔμενε τὸ 1830 στὴ Ρώμη. Στὸ ἐργαστήριόν του ἔδειχνε μιὰ μέρα σὲ διαφόρους ἐπισκέπτας μία εἰκόνα, ἡ ὁποία παρίστανε τὸν πρῶτον καταρράκτην τοῦ Νείλου. Κάποιος ὅμως τῶν ἐπισκεπτῶν ἐπέμενεν ὅτι δὲν εἶνε ἀκριβὴς ἡ εἰκὼν καὶ δὲν παριστᾷ τὴν φυσικὴν θέσιν τοῦ τοπείου.

Ὁ ζωγράφος ἔφερε φυσικὰ τὰς ἀντιρρήσεις του, ὑποστηρίζων πῶς δὲν ἔχει ἀπατηθῆ καὶ ἡ συζήτησις εἶχεν ἀνάψη.

— Θὰ δοῦμε ποιὸς ἔχει δίκηο, ξεφωνίζει ἔξαφνα ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους μαθητὰς τοῦ ζωγράφου καὶ πηδάει βιαστικὸς ἔξω ἀπὸ τὸ ἀτελιέ.

Οἱ παρευρισκόμενοι ἐπερίμεναν, νομίζοντες ὅτι ὁ νέος θὰ ἔφερνε κανένα βιβλίο περιγράφον τὸν καταρράκτην.

Μὰ ἡ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ μηθητής.

Ὁ Σίρμερ ἀνησύχησε γιὰ τὴν ἐξαφάνισι αὐτὴ καὶ μετὰ 2—3 ἡμέρες ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, μὰ τοῦ κάκου. Ὅλοι ἐπίστευαν τότε, ὅτι στὸν ἀτυχῆ μαθητὴ τοῦ ζωγράφου συνέβη κάποιο κακό.

Τρεῖς μῆνες διέρρευσαν ..

Καὶ νὰ ἔξαφνα ἕνα πρωΐ, μετὰ τὴν τριμηνίαν αὐτήν, εἰσελαύνει στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου ὁ ἐξαφανισθεὶς μαθητὴς κραυγάζων :

—«Μαέστρο ! Σᾶς φέρνω μιὰ ἰχνογραφία τοῦ πρώτου καταρράκτου τοῦ Νείλου. Εἶνε πιστή, διότι τὴν ἰχνογράφησα ἐπὶ τόπου. Καὶ συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὴν εἰκόνα σας. Εἴχατε δίκηο ..»

Μόλις τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἐννόησεν ὁ Σίρμερ ὅτι, ὁ μαθητής του εἶχε ταξειδέψει μέχρι τοῦ Νείλου γιὰ νὰ τὸν βγάλῃ ἀσπροπρόσωπο καὶ τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν κατεφίλησε !...

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΘΗΚΑΝ

Ὁ περίφημος ζωγράφος Van Dyk ἐπῆγε τὸ ἔτος 1653 εἰς Harlem μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς τὸν ζωγράφον Hals. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου δὲν ἦτο πολὺ εὐκατόρθωτος, καθότι ὁ Hals νυχθημερὸν σχεδὸν διέτριβεν εἰς ταῖς ταβέρνες. Ἐπειδὴ ὁ Van Dyk δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συναντήσῃ, ἐκάθησε καὶ τοῦ ἔγραψε πὼς εἶνε βαθύπλουτος κι' ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ φτιάσῃ τὸ πορταῖτο. Τοῦ ὑποσημείωνε δὲ νὰ βιαστῇ γιατὶ δὲν θὰ μείνῃ πολλὲς ἡμέρες στὸ Harlem.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Van Dyk συνηντήθη ἀμέσως τὴν ἑπομένη μὲ τὸν Hals, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τοῦ φτιάνῃ τὴν εἰκόνα, μὴ γνωρίζοντας μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμῃ. Ἡ ἐργασία δὲν κράτησε καὶ πολύ. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ πορταῖτο ἦταν ἕτοιμο.

Ὁ Van Dyk βλέποντας τὴν εἰκόνα του ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπεν ὅμως στὸν ζωγράφον ὅτι ἡ τέχνη του δὲν φαίνεται νὰ εἶναι καὶ πολὺ δύσκολη καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ποζάρῃ γιὰ νὰ τὸν ζωγραφίσῃ κι' αὐτός.

Μὲ εἰρωνείαν καὶ λύπην γιὰ τὴν ἁπλότητα τοῦ ξένου, ἐκάθησεν ὁ Hals πρὸ αὐτοῦ. Πόση ὅμως ἦταν ἡ ἔκπληξίς του, ὅταν μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Van Dyk τοῦ παρουσίασε τὴς προσωπογραφία του !

— Ἡ ὁ διάβολος εἶσαι ἢ Van Dyk ! ἐφώναξεν τότε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του ὁ Hals.

—Εἶμαι αὐτὸς ποὺ εἶπες ἀκριβῶς, φώναξε καὶ ὁ Dyk καὶ ἀγκαλιάστηκαν κι' ἔμειναν ἔκτοτε στενοὶ φίλοι.—

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Ὅτε ὁ μεγάλος μουσικὸς Ριχάρδος Βάγνερ ἔμενε στὸ Μαγδεβοῦργο ὡς διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ θεάτρου, εὑρίσκετο σὲ δύσκολη οἰκονομικὴ θέσι καὶ πολλὲς φορὲς δὲν εἶχε οὔτε νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι τῆς φτωχικῆς του κατοικίας. Ὁ νοικοκύρης του γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλισμένος ἐκρατοῦσε πάντα ὁ ἴδιος τὸ μόνο πολύτιμο κτῆμα τοῦ Βάγνερ, τὸ βιολί του, τὸ ὁποῖον εἶχε μεγάλην ἀξίαν, μόνον δὲ τὰ βράδυα, τὰ ὁποῖα ἦταν προσκαλεσμένος ὁ Βάγνερ σὲ μεγάλαις συναυλίαις καὶ τὸ εἶχεν ἀνάγκη, τοῦ τὸ ἔδινε, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐπιτηρῆται ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πράγματι τὸν συνώδευε παντοῦ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς συναυλίας ὁ φρουρὸς αὐτὸς τοῦ ἔπερνε πάλι τὸ βιολὶ γιὰ νὰ τὸ δώσῃ στὸν δύσπιστο νοικοκύρη.

Ὁ Βάγνερ θυμόταν τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ τῆς ζωῆς του μέχρι θανάτου!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ